

Familierechtbank Antwerpen (afd. Antwerpen), 21 december 2018
17/2808/B

Huwelijk – niet-erkenning – artikel 27 WIPR – artikel 21 WIPR – openbare orde – artikel 146bis oud BW – schijnhuwelijk

Mariage – non-reconnaissance – article 27 CODIP – article 21 CODIP – ordre public – article 146bis C.civ. – mariage simulé

In zake: A.R.V. Nr. 17/2808/B

Gezien voorgaand verzoekschrift op 29 september 2017 aangeboden door meester H. Wuyts, thans hebbende als raadsman meester L. Peeters, advocaat, kantoorhoudende te 2000 Antwerpen, Emiel Banningstraat 6, voor en namens:

1. EM M

van Belgische nationaliteit, geboren te [...] (Marokko) op [...] en wonende te [...],

2. EQ A

van Marokkaanse nationaliteit, geboren te [...] (Marokko) op [...] en wonende te Marokko,

- beiden keuze van woonst doende op het adres van hun raadsman te 2000 Antwerpen, Emiel Banningstraat 6.

1. Procedure

De rechtbank heeft onder meer kennis genomen van:

- het verzoekschrift, neergelegd ter griffie op 29 september 2017,
- het schriftelijk advies van het openbaar ministerie dd. 9 april 2018,
- de besluiten namens verzoekers dd. 26 november 2018,
- de stukken,

Verzoekster en de raadsman van verzoekers werden gehoord in raadkamer op 30 november 2018.

De heer Steven Vandromme, eerste substituut van de procureur des konings, heeft het schriftelijk advies van het openbaar ministerie hernomen. Namens verzoekers werd niet gerepliceerd.

2. Verzoek

Het verzoekschrift beoogt de erkenning van het huwelijk, afgesloten tussen verzoekers te Al Hoceima (Marokko) op 5 augustus 2015.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft op 15 september 2016 (kennisgevingsdatum onduidelijk) de afgifte van een visum gezinshereniging aan verzoeker geweigerd en aldus geweigerd dit huwelijk te erkennen.

Ook de ambtenaar van de burgerlijke stand de Antwerpen, district Deurne, heeft op 14 oktober 2016 beslist dit huwelijk niet te erkennen.

Verzoekers hebben bij toepassing van artikelen 27 en 23 WIPR beroep ingesteld tegen deze beslissingen.

3. Beoordeling

Ingevolge artikel 27 §1 WIPR wordt een buitenlandse akte - waaronder een buitenlandse akte van burgerlijke stand - in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure, indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld volgens het recht van het land waarin de akte werd opgemaakt en de grondvoorwaarden overeenkomstig het toepasselijke recht werden nageleefd, mede rekening houdend met art. 21 (de openbare orde-exceptie) en art. 18 (wetsontduiking) WIPR.

Volgens artikel 18 WIPR, dat betrekking heeft op de wetsontduiking, wordt voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken - zoals in alle aangelegenheden betreffende het personeel statuut - geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.

Artikel 21 WIPR bepaalt dat de toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen recht geweigerd wordt, voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wat de huwelijkstoestemming betreft, werd bij art. 12 van de Wet van 4 mei 1999 (*B.S.* 1 juli 1999) een artikel 146bis in het Belgisch Burgerlijk Wetboek ingevoegd, dat een materiële IPR-norm inhoudt ten aanzien van huwelijken waarbij een vreemdeling betrokken is.

Art. 146bis bepaalt: "Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde."

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het

huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde en geeft aanleiding tot de toepassing van art. 21 WIPR.

Het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel door het huwelijk volstaat dus op zichzelf niet om te besluiten tot de nietigheid van het huwelijk. Het betrachten van een verblijfsvoordeel, een materieel voordeel of om het even welk huwelijksvoordeel is immers legitiem en zeker niet onverenigbaar met de werkelijke wil om te huwen voor zover de aanstaande echtgenoten naast het beogen van een huwelijksvoordeel ook de bedoeling hebben gehad om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen. Uit een geheel van omstandigheden moet dus ook blijken dat minstens één van de echtgenoten niet de intentie had een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen.

De geldigheid van een reeds afgesloten huwelijk dient te worden beoordeeld op het tijdstip die nadien aan het licht komen.

Het behoort aan de weigerende instantie en het openbaar ministerie om hun argumenten, dat verzoekers zich schuldig zouden hebben gemaakt aan wetsontduiking of dat het huwelijk van verzoekers enkel zou gericht zijn op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel, met objectieve gegevens te staven.

Uit het dossier blijken onder meer volgende elementen:

- Verzoekster is geboren in Marokko geboren en heeft de Belgische nationaliteit, verzoeker heeft de Marokkaanse nationaliteit. Het huwelijk met verzoekster bood verzoeker de mogelijkheid om verblijfsrecht in België te verwerven.
- Verzoekers zouden mekaar in de zomer van 2014 leren kennen hebben via de zus van verzoekster, die een buurvrouw is van verzoeker. Verzoekster verbleef toen een drietal weken in Marokko. Ze keerde pas in augustus 2015 terug naar Marokko en verzoekers traden toen in het huwelijk. Er zou slechts een klein feestje met familie hebben plaats gevonden wegens het overlijden van de moeder van verzoekster kort voordien.
- Verzoekers blijken vervolgens niet gehaast om te kunnen samenleven als man en vrouw, want er wordt gewacht tot augustus 2017 om een traditioneel huwelijksfeest te vieren in Marokko (zie de foto's en de factuur van de feest en de kledij). Verzoekster is formeel dat ze pas nadien samengewoond hebben en seksuele contacten hebben gehad. Het is bijzonder vreemd te noemen dat wanneer er de drang zou geweest zijn om een duurzame levensgemeenschap te vormen dat er dan niet sneller een traditioneel huwelijk is gevolgd. Nu komt het er toevallig pas wanneer zowel de visumaanvraag werd afgewezen als de erkenning van het huwelijk bij de burgerlijke stand in België. Het bekomen van verblijfsrecht in België blijkt dan onmiskenbaar belangrijker dan de wens van verzoekers om te leven als man en vrouw.
- Wanneer dan bovendien uit het verhoor van verzoekster blijkt dat zij het ondertekenen van de huwelijksakte en het beperkte feestje wegens het overlijden van haar moeder kort voordien uitdrukkelijk als de "verloving" benoemt, het vervolgens heeft over de beslissing in 2016 om te huwen en dan over "het huwelijk" in augustus 2017, kan men niet voorbij aan de stellige indruk dat verzoekster wordt gebruikt om verblijfspapieren te bekomen voor verzoeker en dat wanneer er positieve beslissingen waren gevolgd, er wellicht geen traditioneel huwelijksfeest

was nodig geweest. Dat dit feest een functie heeft in de dossieropbouw blijkt uit het feit dat het beroep tegen de negatieve beslissingen pas na dit feest wordt ingesteld, maar intussen meer dan een jaar na de negatieve beslissingen. De verklaring van verzoekster *"Ik vind niet dat we zeer snel gehuwd zijn, er is toch 2 jaar overgegaan"* verradt haar goedgelovigheid, te meer daar zij blijkbaar reeds voordien "gebruikt" is geweest om iemand aan verblijfsrecht te helpen.

- De interviewster die verzoeker ondervroeg noteerde dat hij geen enkel teken van liefde, tederheid of gevoelens opzichts verzoekster had geuit tijdens het interview en dat hij moest gerekend worden onder de jongeren die naar Europa willen om economische redenen. Eén van de weinige Nederlandse woorden die verzoeker alvast had geleerd was *"ik wil naar België"*.
- Verzoeker gaf in detail weer dat verzoekster verkoopster was in een kledingswinkel, terwijl ze in een wasserij werkt, wat geenszins getuigt van oprechte interesse in het leven van verzoekster.

De weinige foto's geven hoogstens aan dat verzoekers samen geposeerd hebben, wat zowel kan passen in een echte relatie als in een schijnrelatie met het oog op verblijfspapieren.

Verzoekster is bovendien 9 jaar ouder dan verzoeker, wat op zich uiteraard niets bewijst, doch in het geheel van de feiten minstens argwaan wekt.

Er kan weliswaar twijfel bestaan over de oprechte intenties van verweerster, doch voor de toepassing van art. 146bis B.W. volstaat het dat de intentie van minstens één van de gehuwden kennelijk niet gericht was op het tot stand komen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Het geheel van de dossiergegevens vormen voldoende gewichtige, bepaalde en met elkaar overeenstemmende vermoedens die aantonen dat minstens verweerder bij het aangaan van het huwelijk niet de daadwerkelijke intentie had een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen en dat het huwelijk er enkel op gericht was verweerder een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen.

Het huwelijk is bijgevolg in strijd met de openbare orde.

Het verzoek wordt afgewezen.

**OM DEZE REDENEN,
DE RECHTBANK**

Stelt vast dat de wet op het taalgebruik in gerechtszaken is nageleefd.

Alle verdere en strijdige middelen verwerpend.

Verklaart het verzoek toelaatbaar, doch ongegrond.

Legt de kosten ten laste van verzoekers.

Bijdrage Fonds wet 19/03/2017, gestort door verzoekers, is definitief verworven voor het Fonds.

Dit vonnis werd uitgesproken op eenentwintig december tweeduizend achttien in raadkamer van de Kamer AF2, die samengesteld was uit:

H. Smeyers, rechter,

E. De Bruyn, parketjuriste,

A. Rasschaert, griffier.